

Arrest

nr. 257 017 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. ROOX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 21 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 januari 2021.

Ook haar echtgenoot dient op 28 augustus 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sete Lagoas (staat Minas Gerais, Brazilië) en bent u in het bezit van de Braziliaanse nationaliteit. U bent gehuwd met [F.L.W.]. U studeerde rechten en was in Brazilië werkzaam als advocaat en ambtenaar bij een federale onderwijsinstelling. U beëindigde in december 2015 uw rechtenstudies aan de faculteit rechten van de universiteit Do Sul de Minas in Pouso Alegre, waar u toen woonachtig was. In mei 2016 begon u in Pouso Alegre te werken als advocaat voor een advocatenkantoor.

Uw echtgenoot was in Pouso Alegre actief als vrijwilliger in een capoeiracentrum. Op het einde van elk jaar organiseerden ze in dit centrum een feest om kansarme families binnen dit centrum te ondersteunen. Zij ontvingen dan hulp in de vorm van een pakket met voeding- en andere basisproducten. Uw echtgenoot hielp hier telkens. Ergens begin december 2016 werd dit evenement opnieuw naar jaarlijkse gewoonte georganiseerd. U was aanwezig bij het begin van dit feest om uw echtgenoot te helpen, toen een gemeentelijke raadgever, Mauricio Tutty, toekwam met leden van de militaire politie om mee te delen dat het feest niet mocht doorgaan, dit alles ofschoon de verantwoordelijke van dit centrum, Christiano, de goedkeuring had gekregen om dit te organiseren. Op dat ogenblik ging uw echtgenoot in discussie met deze gemeentelijke raadgever en de militaire politie om dit feest verder te kunnen zetten. U kwam als advocaat ook tussen en vroeg hen om de machtiging te tonen waaruit bleek dat ze dit feest konden verbieden. Ze konden niets tonen. De aanwezige agenten gedroegen zich arrogant en intimiderend. Uiteindelijk besloten jullie in te binden en alles stop te zetten. Jullie konden slechts enkele pakketten onder de aanwezige families verspreiden. Na deze gebeurtenis begonnen u en uw echtgenoot problemen te krijgen met deze militaire politie. U vermoedt dat dit kwam doordat enkel u en uw echtgenoot de moed hadden zich tijdens dit evenement te verzetten tegen hun bevel. Tot fysiek geweld kwam het evenwel nooit. Wel werden jullie slachtoffer van intimidaties door deze militaire politie. Doordat dit feest plaatsvond dichtbij waar u en uw echtgenoot woonden, achterhaalde de militaire politie al snel jullie woonplaats. Sinds begin januari 2017 begonnen ze geregeld te stoppen aan jullie woning, om dan de gedurende enkele seconde hun sirene aan te zetten en vervolgens te vertrekken. Dit hield aan tot uw vertrek uit Pouso Alegre. Het gebeurde verder ook dat u op weg naar de rechtbank door de militaire politie werd benaderd. Ergens begin 2017, toen u nog als advocaat werkte en in de rechtbank moest zijn, werd u daar aangesproken door een militaire politieagent. Hij stapte naar u toe en vroeg hoe het met u ging, terwijl u hem niet kende. Ook uw echtgenoot werd in die periode vaak bij zijn verplaatsingen door de politie nagekeken, aangesproken en benaderd en dit op dezelfde wijze als u. Zo werd hij met zijn wagen tegengehouden waarbij deze werd gecontroleerd. Jullie leven werd door dit alles ingewikkeld. Jullie kregen schrik om buiten te komen. Uw echtgenoot besloot uiteindelijk omwille van dit alles Brazilië te verlaten. Hij vatte het plan op tijdelijk naar België te komen. Vermoedelijk ergens tussen juni en juli 2017 verliet uw echtgenoot Pouso Alegre en vertrok naar België. Na zijn vertrek in augustus of september 2017 veranderde u door deze problemen van werk. U vond werk bij de federale onderwijsinstelling Do Sul de Minas in Pouso Alegre, waar u afwezige lesgevers verving. U combineerde dit toen nog met uw werk als advocaat. U stopte uiteindelijk ook met dit werk om tweeërlei redenen. Vooreerst ging het hier om tijdelijke arbeidsplaats. Ten tweede diende u onderweg naar dit instituut een post van de militaire politie te passeren. Het gebeurde vermoedelijk twee keer dat ze u daar op weg naar het werk voor dit kantoor staande hielden en uw voertuig controleerden. Het ging hier deels om een standaardprocedure. Dat ze toen evenwel ook vroegen uw koffer te bekijken, behoorde niet tot deze standaardprocedure. Bovendien uitten ze hierbij insinuaties dat ze iets bij u zouden vinden. U voelde zich andermaal gevisieerd en linkt ook deze controles aan de gebeurtenis in december 2016. Omdat u schrik had, u was alleen achtergebleven na het vertrek van uw echtgenoot, uw problemen met de militaire politie hielden ook aan na het vertrek van uw echtgenoot en u vond het riskant om in het licht daarvan zich te verplaatsen met de wagen naar uw werk, besloot u in overleg met uw moeder om in december 2017 samen met haar te verhuizen vanuit Pouso Alegre naar Sete Lagoas. Jullie trokken er in bij uw grootmoeder in de wijk Estiva (Primavera) wat een ruraal gebied was ver van de stad. U deed hierna nog twee laatste zaken als advocaat in Sete Lagoas en stopte daarna met werken. U vond geen werk meer doordat u ook niet meer buiten kwam. U voelde zich immers niet veilig als u buiten kwam. U leefde hierdoor in een isolement. U bleef daar vervolgens wonen tot uw definitief vertrek naar België. In juli 2018 reisde u een eerste keer in het bezit van een toeristenvisum naar België om uw echtgenoot te bezoeken. U keerde na 90 dagen, in oktober 2018, terug naar Brazilië en vestigde zich opnieuw in Estiva in Sete Lagoas. In de periode februari tot mei 2019 verbleef u een tweede keer in België, andermaal met een tijdelijk visum. U keerde ook hierna terug naar de wijk Estiva in Sete Lagoas. Uzelf kende na uw terugkeer naar Sete Lagoas geen persoonlijke problemen. Wel begonnen vanaf midden 2017 militaire politieagenten langs te komen bij uw schoonmoeder die woonachtig was in de wijk Noca Sidada in de stad Sete Lagoas. Ze passeerden in totaal ongeveer vijf of zes keer en dit met een interval van twee à twee-en-een-halve maand aan haar

woning en vroegen toen bij uw schoonmoeder naar u en uw echtgenoot. Het laatste bezoek dateert van vermoedelijk rond 12 of 13 oktober 2020. Uw schoonmoeder was en is niet op de hoogte van de problemen die jullie kenden in Pouso Alegre. Jullie lichtten haar hierover niet in om haar niet ongerust te maken. U vermoedt dat deze bezoeken verband hielden met voornoemd incident in december 2016 en jullie problemen hierna in Pouso Alegre met de militaire politie. Deze gebeurtenissen boezemden jullie nog het meest angst in, met name het feit dat de militaire politie jullie ook in Sete Lagoas kwam zoeken. Ingegeven door het feit dat uw echtgenoot hier reeds woonde en uw situatie in Sete Lagoas verre van ideaal was, u werkte niet en kwam niet buiten uit veiligheidsoverwegingen, besloot u definitief naar België te vertrekken. In het bezit van uw paspoort voorzien van een studentervisum reisde u in juni of juli 2019 andermaal vanuit Brazilië met het vliegtuig via Madrid (Spanje) naar België om uw echtgenoot hier te vervoegen en studies aan te vatten. Uw studentervisum was geldig tot oktober 2020. Sindsdien verblijft u in België. Op 21 september 2020 diende u hier in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw identiteit en verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw kieskaart, uw rijbewijs, uw internationaal rijbewijs; uw huwelijksakte en school- en opleidingscertificaten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, [F.L.W.]. In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming werd er een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"U vreest bij terugkeer naar Brazilië door de militaire politie vervolgd te zullen worden. Deze vrees is ingegeven door de problemen die u daar met hen kende.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds op 20 of 21 juni 2017 in België aankwam (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Desalniettemin verzocht u pas op 28 augustus 2020 – i.e. meer dan drie jaar na uw aankomst in België – om internationale bescherming. Ofschoon u zich ervan bewust was dat u illegaal in Europa verbleef, had u voordien geen stappen ondernomen om uw verblijfssituatie in orde te brengen. Dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u enerzijds voorheen geen enkele kennis had van de asielpcedure in België – het was pas vorig jaar dat u via een vriend over deze mogelijkheid werd ingelicht – en anderzijds bij uw aankomst in juni 2017 in België niet de intentie had om hier lang te blijven – u wou een tijdje hier blijven tot de situatie voor u in Brazilië was gekalmeerd (wat uiteindelijk niet gebeurde) – kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging (CGVS, p. 6 en 7). Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in een land die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Bovendien deden de problemen die u ertoe deden besluiten af te zien van uw oorspronkelijk plan om na een kort verblijf van enkele maanden hier in België terug te keren naar Brazilië, met name de problemen van uw echtgenote na uw vertrek uit Brazilië en de bezoeken van de militaire politie aan de woning van uw moeder – zich reeds voor in 2017.

Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling zet de ernst van uw vrees danig op de helling.

U verklaarde dat u en uw echtgenote in Brazilië als gevolg van een incident in december 2016 in het capoeiracentrum waar u actief was in Pouso Alegre geïsoleerd werden door de militaire politie. U slaagde er echter niet in deze problemen aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het door u beweerde incident in december 2016. U slaagde er vooreerst niet in deze gebeurtenis duidelijk in de tijd te situeren. U had het erover dat dit gebeurde ergens in december 2016 (CGVS, p. 5 en 7). U vervolgens gevraagd op welk datum in december 2016 dit incident plaatsvond, geraakte u niet verder dan dat dit vermoedelijk op 10 of 16 december 2016 plaatsvond omdat jullie normaliter rond die datum jaarlijks dit feest organiseerden (CGVS, p. 10). Ook uw echtgenote bleef de correcte datum schuldig. Zij geraakte in dit verband tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet verder dan dit ergens in het begin van de maand december van 2016 plaatsvond (notities persoonlijk onderhoud CGVS [L.D.O.F.E.] 21 januari 2021, p. 3 en 8). Gezien het belang van deze gebeurtenis voor jullie verzoek doet dit enigszins de wenkbrauwen fronsen. Het zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u er evenmin in slaagde enig begin van bewijs van deze gebeurtenis neer te leggen. U legde weliswaar foto's neer van hetzelfde feestje een jaar eerder, maar kon van ditzelfde evenement in december 2016 geen enkel document ter staving neerleggen. U gevraagd of niemand van de aanwezigen hiervan een foto nam, gaf u te kennen dat jullie de tijd hiertoe niet hadden want dat het bezoek van deze gemeentelijke raadgever (vereador) en de militaire politie en de hierop volgende discussie plaatsvond bij het begin van het feest. Dit overtuigt niet, temeer u daarvoor reeds had aangegeven dat er op dat ogenblik reeds 40 of 50 personen aanwezig waren (CGVS, p. 9 en 10). Hiermee geconfronteerd geraakte u niet verder dan dat geen van de aanwezigen spijtig genoeg een foto had kunnen nemen. Het ging hier volgens u bovendien om een evenement voor kansarme gezinnen die zoals u aangaf 'al niet te eten hebben, hoe kunnen ze dan een foto nemen'. Bovendien zou niemand er op dat ogenblik aan gedacht hebben een foto te nemen. Iedereen was namelijk in schok door het gebeuren (CGVS, p. 10). Deze uitleg is evenwel niet afdoende voor het gegeven dat u geen enkele foto of beeld van deze gebeurtenis kon neerleggen. U slaagde er overigens ook niet in de schriftelijke toestemming van de burgemeester voor dit evenement neer te leggen (CGVS, p. 9 en 10). U overigens ook gevraagd of niemand van de aanwezigen deze gebeurtenis – zowel het evenement op zich als het bezoek van de vereador en de militaire politie – hierna ter sprake bracht op sociale media, gaf u aan hierover geen informatie te hebben (CGVS, p. 10 en 10). Uzelf bracht dit evenmin ter sprake op sociale media (Facebook en Instagram) omdat u hieraan in eerste instantie niet dacht. Toen de militaire politie u hierna op straat begon lastig te vallen, vond u het ook opportuun hieraan zo weinig mogelijk ruchtbaarheid te geven (CGVS, p. 11). U slaagt er bijgevolg evenmin via sociale media deze gebeurtenissen aan te tonen. Gezien de aanwezigheid van een groot aantal personen op dat ogenblik en de vele kanalen via dewelke u over bewijzen van deze gebeurtenissen had kunnen beschikken, kan het ontbreken van ook maar enig begin van bewijs hiervan geenszins overtuigen. Verwacht mag worden dat u via sociale media en andere informaticamiddelen persoonlijke data over deze gebeurtenis bijhield. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. Uw geloofwaardigheid wordt hier trouwens nog verder ondermijnd door de vaststelling dat de verklaringen over uw handelen als reactie op deze gebeurtenis tussen u en uw echtgenote tijdens jullie respectievelijk persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal evenmin strookten. U gevraagd of u of iemand anders van jullie sportcentrum hierna over deze tussenkomst van de vereador en de militaire politie ging praten met de burgermeester, gaf u aan hierover inderdaad met hem te zijn gaan praten. Nog diezelfde dag begaven u en de voorzitter van jullie centrum Christiano zich naar zijn kantoor, waar Christiano door hem persoonlijk werd ontvangen en uitleg kon verschaffen bij hetgeen er was gebeurd (CGVS, p. 10). Hierbij gaf hij aan maatregelen te zullen nemen in deze zaak (CGVS, p. 10). Uw echtgenote – nochtans aanwezig tijdens dit incident met de vereador en hierbij tijdens de discussie als advocate tussengekomen – bleek hiervan niet op de hoogte. Haar gevraagd of zij, u of iemand anders van het capoeiracentrum daarna nog iets ondernamen in deze zaak, gaf zij te kennen dat Christiano – de verantwoordelijke van dit centrum die tevens de toelating voor dit feest van de burgemeester had bekommen – hierna contact opnam met de burgemeester. Dat u hierbij aanwezig was en dat jullie hiervoor samen de volgende dag langsgingen in het kantoor van de burgemeester kon zij evenwel niet aangegeven. Volgens uw echtgenote zou Christiano u over dit bezoek aan de burgemeester hebben ingelicht vermoedelijk ergens in januari 2017 (CGVS echtgenote, p. 12). Verder gaf uw echtgenote in dit verband te kennen dat u nooit zelf enige poging ondernam om de burgemeester

hierover te spreken (CGVS echtgenote, p. 12). Vervolgens geconfronteerd met uw verklaringen hierover afgelegd, met name dat u aangaf nog dezelfde dag van het incident samen met Christiano langsgedaan te zijn op het kantoor van de burgemeester, gaf zij aan dat dit mogelijk is maar dat zij hiervan geen kennis heeft en dat het niet uit te sluiten valt dat u vergeten bent haar dit te vertellen (CGVS echtgenote, p. 12). Deze uitleg volstaat uiteraard niet ter verantwoording van deze tegenstrijdigheid. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat volgens uw echtgenote Christiano van de burgemeester vernam dat alles correct was verlopen (CGVS echtgenote, p. 11), terwijl u aangaf dat de burgemeester tegenover Cristiano had aangegeven dat hij in deze zaak maatregelen zou nemen. U leidde hieruit af dat hij mogelijks een administratieve sanctie ging nemen tegen deze vereador (CGVS, p. 10). Tot slot sloop er tevens een tegenstrijdigheid in jullie verklaringen over het aantal militaire politieagenten die de vereador begeleidden tijdens zijn tussenkomst op dit feestje. U had het over vier agenten die hem vergezelden (CGVS, p. 9), terwijl uw echtgenote aangaf dat jullie in discussie traden met één politieagent en zij vermoedde dat er nog één andere agent in de buurt was, waarbij zij uitkwam op twee of minstens twee agenten. In de emoties en verwarring van het moment had zij immers niet gelet op het aantal aanwezige agenten (CGVS echtgenote, p. 12). Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u aangaf dat in totaal vier agenten aanwezig waren, gaf zij aan dat jullie een verschillend beeld hebben van deze gebeurtenis en op het moment zelf niet al te hard op dit alles gelet te hebben (CGVS, p. 12). Dit alles zet uiteraard uw geloofwaardigheid verder op de helling. Voornoemde tegenstrijdigheden handelen immers over belangrijke elementen in uw asielaanvraag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan deze door u aangehaalde gebeurtenis in december 2016. Gezien hieraan geen geloof kan gehecht worden kan er logischerwijze ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u en uw echtgenote hierna kenden met de militaire politie in Brazilië. Deze houden immers rechtstreeks verband met wat er in december 2016 gebeurde. Als gevolg van uw tussenkomst tijdens het bezoek van de vereador en militaire politie aan het sportcentrum waar jullie een evenement organiseerden zouden u en uw echtgenote immers in het vizier van de militaire politie zijn gekomen.

Dat aan deze vervolproblemen met de militaire politie geen geloof kan gehecht worden, blijkt trouwens ook uit bijkomende bevindingen. Zo slaagde u er vooreerst niet in over de identiteit van de politieagenten waarmee u nadien problemen kende enige details te geven. Ofschoon u aangaf in de periode december 2016 tot uw vertrek uit Brazilië vele keren door de politie – minstens tien keer toen u zich te voet verplaatste op straat en vier of vijf keer toen u onderweg was met uw voertuig – tegengehouden en gecontroleerd te zijn, waarbij u aangaf dat het steeds om andere agenten ging maar dat ze telkens met twee of drie personen waren, bleek u van geen van deze agenten de naam te kennen. U slaagde er ook niet in hen op enige andere wijze (identificatienummer agenten en/of voertuigen, naam of nummer eenheid, enzovoort) te identificeren (CGVS, p. 11). Als verklaring hiervoor stelde u eerst dat u geen naam op hun uniform zag toen ze u benaderden (CGVS, p. 11). U liet tevens na ooit hun badge of legitimatiekaart te vragen. U vervolgens gevraagd of ze dan niets van naam of identificatienummer op hun uniform droegen, antwoordde u dat u zich pas daarna ervan bewust werd dat ze hun familienaam zichtbaar op een velcrobadge op hun uniform droegen. Dit is weinig ernstig. Hiermee geconfronteerd, met name dat het toch bevreemdend is dat gezien de veelheid van incidenten met de politie die u meemaakte en het feit dat ze hun (familie)naam zichtbaar droegen op hun uniform, u van geen van deze agenten de naam kent, gaf u andermaal te kennen hieraan toen geen aandacht besteed te hebben, eraan toevoegend dat ze niet altijd hun naamplaatje droegen, wat op zich intern tegenstrijdig is als u zegt er nooit aandacht aan besteed te hebben (CGVS, p. 11). U slaagde er evenmin in hen te linken aan een politie-eenheid of –post (CGVS, p. 11). Verwacht mag worden dat u hierover meer kennis van zake hebt. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw echtgenote er tijdens haar persoonlijk onderhoud evenmin in slaagde de agenten waarmee zij persoonlijk problemen kende – op één agent na die de veel voorkomende familienaam de Souza droeg - te identificeren (CGVS echtgenote, p. 10, 12 en 13). Ofschoon ze bovendien herhaaldelijk problemen kenden met agenten aan hun politiepost die ze passeerde op weg naar haar werk, slaagde ze er overigens evenmin in de naam of nummer van deze politiepost te geven (CGVS, p. 13). Aan dit alles kan overigens nog worden toegevoegd dat uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud maar bitter weinig kon vertellen over de problemen die u persoonlijk kende met de militaire politie voorafgaand aan uw vertrek uit Brazilië. Uitvoerig hiernaar gevraagd, geraakte zij niet verder dan dat ook u net zoals zij nagekeken, benaderd, aangesproken en gecontroleerd werd door de politie (CGVS, p. 10).

Dat er aan uw problemen met de militaire politie geen geloof kan gehecht worden blijkt tevens uit een aantal tekortkomingen en incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd over de bezoeken van de militaire politie aan de woning van uw moeder in Sete Lagoas. Vooreerst dient in dit verband

opgemerkt te worden dat u deze problemen niet ter sprake bracht voor de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer naar uw problemen in Brazilië gepolst werd (DVZ, vragenlijst CGVS). Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u aan hieraan toen niet gedacht te hebben en dit bijgevolg vergeten te vermelden zijn voor de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 15). Deze uitleg is evenwel niet afdoende. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken werd immers uitvoerig gepolst naar alle feiten die betrekking hebben op uw vrees bij terugkeer naar Brazilië. Het betreft hier bovendien een essentieel element in uw verzoek om internationale bescherming, omdat u mede ingegeven door deze gebeurtenissen besloot dat het voor u niet veilig was om terug te keren naar Brazilië (CGVS, p. 8). Daarenboven bleef u tevens zeer vaag over het aantal keren en het juiste tijdstip van deze bezoeken aan de woning van uw moeder. U was niet zeker over het aantal keren dat ze langskwamen, maar vermoedde dat het om ongeveer vijf bezoeken ging. U situeerde het eerste bezoek vermoedelijk ergens tussen augustus en september 2017 – toen uw moeder u de eerst keer inlichtte -, maar was ook hier niet zeker van. U slaagde er vervolgens niet in de volgende bezoeken ook maar enigszins in de tijd te situeren, buiten het feit dat u het laatste bezoek vermoedelijk in oktober 2020 situeerde. Verwacht mag ook hier worden dat u meer details kan geven. Dit komt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin ten goede. Opmerkelijk is ook dat u in dit verband enkel aangaf dat ze bij uw moeder naar uw doen en laten vroegen, terwijl uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud tevens stelde dat ze toen ook naar haar persoon vroegen (CGVS echtgenote, p. 3 en 4). Iets wat u persoonlijk niet ter sprake bracht. Uw echtgenote situeerde het eerste bezoek van de militaire politie aan de woning van uw moeder trouwens ergens rond midden 2017 en had het over vijf of zes dergelijke bezoeken, waarvan het laatste vermoedelijk in oktober 2017 (CGVS echtgenote, p. 4). In het licht van deze verklaringen is het trouwens ook bevreemdend dat uw echtgenote luidens haar verklaringen in december 2017 Pouso Alegre verliet en verhuisde naar Sete Lagoas om aan haar problemen met de militaire politie te ontkomen. Verwacht mag trouwens worden dat moest de militaire politie inderdaad ook in Sete Lagoas naar haar op zoek zijn – wat blijkt uit haar beweringen dat de militaire politie daar herhaaldelijk ook naar haar bij uw moeder kwam vragen – zij vervolgens zelf in haar woonplaats in de wijk Estiva (Primavera) in Sete Lagoas bezoek van de militaire politie zou gekregen hebben. Zij gaf immers aan daar van december 2017 tot haar uiteindelijk vertrek naar België in juni of juli 2019 (met tussenpozen tijdens haar eerdere verblijven in België) steeds verbleven te hebben en ook haar domicilieadres daar toen gehad te hebben (CGVS echtgenote).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u de persoonlijke bedreigingen en intimidaties aan uw adres door de militaire politie niet aannemelijk heeft gemaakt. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Brazilië vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politioneel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in

Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en herkomst staan niet ter discussie. Ook uw huwelijk staat niet ter discussie. Dat u in het verleden actief was in een capoeiracentrum en daar eind 2015 deelnaam aan een evenement, zoals blijkt uit de door u neergelegde foto's wordt evenmin door mij betwist. Dit vormt evenwel geen bewijs van de door u aangehaalde gebeurtenis in december 2016. Wat de vier door u neergelegde artikels betreft over de berechting van militaire politieagenten in Brazilië dient er op gewezen te worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in en geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is." Derhalve dient ook uw verzoek geweigerd te worden.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds in 2018 en 2019 voor een verblijf van telkens 90 dagen naar België bent gekomen zonder hier toen een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de problemen die u er uiteindelijk toe deden besluiten een verzoek in België in te dienen toen reeds bestonden. Het loutere feit dat u na deze twee bezoeken aan België naar Brazilië terugkeerde zonder in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen ondermijnt danig de ernst en geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees in Brazilië het slachtoffer te worden van geweld door de militaire politie. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw laatste aankomst in België reeds dateert van juni of juli 2019. Desalniettemin verzocht u pas op 21 september 2020 - i.e. meer dan één jaar na uw laatste aankomst in België - om internationale bescherming. Dat u nog in het bezit was van een geldig studentenvisum tot oktober 2020 en u er hierdoor geen nood aan had eerder een verzoek in te dienen en daarnaast ook niet wist of u een asielprocedure kon opstarten wanneer u nog in het bezit was van een geldig visum (CGVS p. 7), kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in een land die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit, herkomst, huwelijk en opleiding staan hier ook niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet hierbij uiteen:

“Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoekster noch vluchtelingenstatuut, noch subsidiaire bescherming kan krijgen overeenkomstig artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit is evenwel onterecht.

Verzoekster heeft gegronde redenen om te vrezen voor de militaire politie. Verzoekster heeft Brazilië moeten verlaten omdat verzoekster en haar man meermaals bedreigd werden door de militaire politie. Zij vrezen voor hun leven. Daarenboven kan verzoekster de bescherming van haar land van herkomst niet invoeren.

Verzoekster gegronde vrees voor vervolging werd niet serieus genomen door verweerster. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar haar land van herkomst te worden vervolgd door de militaire politie. Verzoekster en haar echtgenoot werden sedert eind 2016 meermaals lastiggevallen door de militaire politie. Ze werden door de politie regelmatig gevolgd, tegengehouden en gecontroleerd. De aanleiding hiervan was een discussie die zich in december 2016 tijdens een feest heeft voorgedaan. De intimidatie door de politie heeft er voor gezorgd dat verzoekster naar een ander stad is gaan verhuizen en vervolgens zelfs gestopt is met werken. De situatie werd onhoudbaar voor verzoekster dat ze besloten heeft het land te verlaten en haar echtgenoot in België te vervoegen.

Verweerster geeft ten onrechte aan dat geen geloof kan gehecht worden aan de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Dat verweerster de plicht heeft haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.) De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag: treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983,963.)

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoekster geenszins kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft verweerster geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken.”

3. Beoordeling

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar beschermingsverzoek integraal steunt op de vluchtmotieven die werden aangehaald door haar echtgenoot, zoals in de bestreden beslissing wordt benadrukt. Zij roept geen eigen vluchtmotieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook nagenoeg identiek dezelfde beslissing als aan haar echtgenoot betekend.

Verder stelt de Raad vast verzoekster in haar verzoekschrift een middel ontwikkelt dat identiek aan het middel van haar echtgenoot in zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 22 juni 2021 met nr. 257 015 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker vreest dat hij bij terugkeer naar Brazilië door de militaire politie zal worden vervolgd omwille van problemen die hij daar eerder met hen kende. Deze problemen zouden hun oorsprong vinden in een incident met de gemeentelijke raadgever in december 2016 in het kader van een jaarlijks eeffestijn georganiseerd door het capoeiracentrum waar verzoeker actief was in Pouso Alegre. Verzoeker zou tijdens het bezoek van de gemeentelijke raadgever aan dit eeffestijn in capoeiracentrum zijn tussengekomen, waarna hij en zijn echtgenote in het vizier zouden zijn gekomen van de militaire politie.

4.2. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het besluit dat verzoeker de beweerde persoonlijke bedreigingen en intimidaties aan zijn adres door de militaire politie niet aannemelijk maakt.

Op basis van verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, alsook de door hem neergelegde documenten, stelt de commissaris-generaal vooreerst vast (i) dat verzoekers houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade daar hij in juni 2017 in België aankwam maar slechts drie jaar later, met name in augustus 2020, een beschermingsverzoek indiende. Verzoekers verklaringen waarom hij niet eerder een beschermingsverzoek indiende, namelijk dat hij wachtte tot de situatie kalmeerde, vormen geen afdoende rechtvaardiging en bovendien deden de feiten, waardoor hij afzag van zijn oorspronkelijke plan om na enkele maanden terug te keren naar Brazilië, zich reeds voor in 2017.

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde incident van december 2016 in het capoeiracentrum met de gemeentelijke raadgever, gelet op de vaststelling dat (ii) zowel verzoeker als zijn echtgenote er niet in slagen het beweerde incident van december 2016 duidelijk in de tijd te situeren, (iii) verzoeker geen begin van bewijs kan neerleggen van het eeffestijn in december 2016, zoals foto's, de toestemming van de burgemeester of aanwijzingen op sociale media, maar enkel van hetzelfde eeffestijn een jaar eerder en (iv) verzoeker en zijn echtgenote tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun handelen als reactie op het incident van december 2016, die belangrijke elementen van hun vluchtrelaas betreffen.

De commissaris-generaal besluit vervolgens dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde incident van december 2016 met de gemeentelijke raadgever, er logischerwijze ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn echtgenote hierna kenden met de militaire politie in Brazilië en die rechtstreeks verband houden met wat in december 2016 zou zijn gebeurd. Dat aan de beweerde vervolgingsfeiten door de militaire politie geen geloof kan worden gehecht, blijkt volgens de commissaris-generaal ook uit volgende vaststellingen: (v) verzoeker en zijn echtgenote slagen er niet in enig detail te geven over de identiteit of de politie-eenheid of post van de politieagenten waarmee zij nadien problemen kenden en dit ondanks de veelheid aan incidenten die zij zouden hebben meegemaakt, en (vi) de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote bevatten een aantal tekortkomingen en incoherenties over de bezoeken van de militaire politie aan de woning van verzoekers moeder in Sete Lagoas, problemen die verzoeker overigens niet ter sprake bracht op de Dienst Vreemdelingenzaken en waarover hij verder zeer vaag blijft.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Ze worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De zeer summiere uiteenzetting in zijn verzoekschrift is beperkt het poneren van een vrees voor vervolging, de enkele stelling dat hij niet kan terugkeren naar Brazilië, het louter volharden in en herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en eerder afgelegde verklaringen betreffende de vervolging die hij zou hebben ervaren alsook het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Zo stelt verzoeker dat “geenszins rekening werd gehouden met feitelijke toedracht van zijn relaas” en dat de commissaris-generaal de “reële situatie” niet heeft onderzocht, maar brengt hij geen enkel concreet element aan dat dit betoog enigszins kan staven.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht en is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in casu in gebreke blijft

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in zijn nota met opmerkingen op basis van de meest recente landen-informatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Brazilië:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtigde executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviseerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt

gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad vooreerst dat het in Brazilië aanwezige geweld in casu politieel dan wel crimineel geweld betreft dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïsoleerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Verder kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is het bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Brazilië dat wordt gekenmerkt door willekeurig geweld, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.”

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Overigens laat verzoekster na concreet aan te geven waar de commissaris-generaal niet zorgvuldig zou hebben gehandeld. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

5. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe

van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Verzoekster voert de schending aan van “artikel 10 van het EG Verdrag”, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen oordelen over de grond van het beroep. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES